

[Fuglsang.]

for os, at f. eks. årets salg af smør, fedt og flæsk til Sovjetunionen ifølge statskonsulent A. P. Jacobsen i „Dansk Landbrug“ bidrog til intet mindre end at afværge en truende dansk afsætningskrise. Også fra engelsk side henstillede man under handelsforhandlingerne, at vi udnyttede alle muligheder for at øge eksporten til tredieland. Man anmodede samtidig Danmark om at holde igen med eksporten til England i oktober kvartal, idet man henviste til sine overfyldte lagre.

Og nu kom altså samme englændere pludselig med sådanne krav om øjeblikkelig øgning af leverancerne til dem, at man har måttet gribe til den regulering af flæskeeksporten, som står på dagsordenen i dag.

Her er det, jeg gerne vil rejse et spørgsmål, som tid til anden er dukket op i offentligheden, men som landbrugsministeren ikke rørte ved i sin redegørelse, nemlig spørgsmålet om en mulig engelsk reeksport af danske landbrugsvarer.

Det er ikke unaturligt, at dette spørgsmål rejser sig. Man husker jo netop, som allerede nævnt, hvordan England som grundlag for sit krav om prissænkning og om øjeblikkelig nedsættelse af eksportmængden henviste til sine vældige lagre, fortalte om, hvordan ikke alene lagerrum og kølehuse var fyldt, men man havde oven i købet også været nødt til at leje skibe. Og så kommer man altså nu i februar måned og kræver leverancerne øget, med den motivering at rationeringen skal opheves i juli måned, altså om knap et halvt år. Er det så i og for sig underligt, at folk spørger om grunden hertil? At folk spørger sig selv, hvor alt dette flæsk pludselig er blevet af? Det kan dog ikke være unaturligt, at folk sig imellem ymter noget om, at englænderne, som de handelsfolk de nu engang er, måske selv udnytter de gode tredielandspriser ved at videresælge de danske landbrugsprodukter og selv stryge fortjenesten.

Rent umiddelbart vægrer jeg mig ved at tro andet, end at regeringen, før den så loyalt går ind på at overholde sine forpligtelser overfor England, også har undersøgt, hvordan det i så henseende er med englændernes loyalitet. Netop derfor ville jeg

være glad ved, om ministeren vil være i stand til at svare på, om regeringen har undersøgt, hvordan disse forhold ligger.

Jeg skal iøvrigt ikke komme ind på, hvordan den nuværende situation på en sørgelig måde bekræfter vi kommunisters indvendinger mod en altfor ensidig binding af vor landbrugseksport til England. Man talte jo dengang om nødvendigheden af at sikre sig et godt og varigt engelsk marked, og man talte om tredielandenes usikkerhed og ustabilitet. Nu ser man altså, hvordan det forholder sig med englændernes stabilitet og hensynsfuldhed, samtidig med at vi har set, hvordan spørgsmålet om øget tredielandshandel i meget høj grad er et spørgsmål ikke om muligheder, men om god vilje. Det er, som venstres formand, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, sagde forrige søndag i Odense, vi kan ikke fremover regne med ret meget større eksport til England; kolonitiden er ved at være til ende, og økonomisk, produktionsmæssigt og forbrugsmæssigt flyttes centrum fra vest mod øst.

Men iøvrigt indeholder hele den nuværende situation endnu et par spørgsmål af interesse.

Der er for det første et spørgsmål, som allerede har været berørt, nemlig om ansvarligheden. På den ene side står landbrugs eksportorganisationers afgørende indflydelse på Englandsaftalen og deres dermed givne medansvar for dens konsekvenser. I den henseende vil jeg henvise til referatet i „Dansk Landbrug“ af andelsslagteriernes delegeretmøde og af formanden, proprietær K. Røhr Lauritsens tale. Han citerede netop deri en udtalelse af den daværende statsminister, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, fra forhandlingerne gående ud på, at naturligvis havde slagterierne — når de fik deres delegeretmødes tilslutning — deres suveræne ret til selv at bestemme over salget af deres produkter og vilkårene herfor.

Det er jo ingen helt ringe rettighed, en ret, som ikke mange kredse i dette land kan prale af at have, men da det er fra disse kredse, man især hylder princippet om frihed under ansvar, er det også et ikke ringe ansvar, der følger hermed.

Det er derudfra, man efter min mening skal se den anden side af sagen, nemlig den henvendelse, som allerede er nævnt af det